

[Finansministeren.]

med andre Ord stillet den høje Rigsdag over for en Kombination af direkte og indirekte Beskatning, der skulde kunne give al Anledning til saglig Forhandling, saa meget mere som det er en Arv, jeg for mit Vedkommende har at varetage: at inddække det Underskud, der er opstaaet paa Statsbudgettet. Det forekommer mig, at dette i Særdeleshed i denne Juletid skulde kunne stemme Sindene en Smule til Eftertanke, for det er jo en Eftertankens Tid her op under Jul. Men jeg har Indtrykket af, at det ikke i saa høj Grad gør det, og det maa jeg finde mig i. Jeg henstiller til det ærede Medlem, at hans Ønsker om en grundig Behandling og en tilbundsgaaende Undersøgelse ikke antager Karakteren af Sabotage mod et Lovforslag, der gerne skulde gennemføres, og jeg udtaler Haabet om — idet jeg lader disse faa Bemærkninger være min Replik til de ærede Ordførere og takker dem, der har givet Tilslutning til Lovforslaget —, at det maa lykkes at føre Lovforslaget gennem en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting, om end Behandlingen samtidig faar en saglig Undersøgelse til Formaal.

Elmquist: Selvfølgelig har vi direkte Skatter, det er vi vist alle sammen klar over — det mærker vi jo hver Gang vi skal betale vore Skatteregninger —, og jeg vil heller ikke hævde, at det ikke til en given Tid kan blive nødvendigt at forøge de direkte Skatter. Men Spørgsmaalet i enhver given Situation er, om det tjener Landets økonomiske Liv bedst at forhøje de direkte eller de indirekte Skatter, og da vi i Dag er enige om, at det gælder om at forøge Produktionen og formidske Forbruget, og da Produktionen kun kan forøges gennem forøget Opsparing og Investering — jeg gaar ud fra, at den højtærede Finansminister er enig med mig i, at en af de væsentligste Maader til at forøge Produktionen er Opsparing og Investering ved Siden af forøget Arbejdsindsats —, maa vi ogsaa i vor finansielle Politik søge at bruge de Midler, der sætter os i Stand til at naa disse Maal.

Og her er det vor Opfattelse — jeg skal ikke gentage udførligere, hvad jeg sagde før — ja, for mig er det saa selvindlysende, saa soleklart, at man forøger ikke Produktionen, man skaber ikke Mulighed for den Fornyelse, som ganske givet er nødvendig i hele vort Produktionsliv, hvis vi skal kunne arbejde os ud af Vanskelighederne, ved at tage Pengene fra Erhvervene. Den ærede konservative Ordfører (Foss) var ogsaa inde herpaa. Der vil komme en Dag, hvor For-

holdene er i den Grad forbedrede, hvor Erhvervenes Produktionsapparat er kommet op paa fuld Kapacitet, og saa kan vi gøre det. Men i Dag vil det efter min Mening være en ufornuftig, urigtig og skadelig Politik. Derfor er det, vi har vore Betæneligheder ved at gaa med til en Gennemførelse af Lovforslaget.

Naar jeg ønsker Lovforslaget behandlet i et Udvalg, er det dels fordi jeg mener, det er naturligt, at et saadant Lovforslag behandles nærmere i et Udvalg, dels fordi jeg ikke paa Forhaand vil benægte, at der ved Undersøgelser i et Udvalg kan komme saadanne Oplysninger frem, at vore Betæneligheder maaske kan blive mindre. Men derom kan jeg ikke udtale mig, før disse Oplysninger foreligger, og før disse Undersøgelser er ført til Bunds. Jeg mener ogsaa, det vil være rimeligt, naar man ønsker at foretage saadanne Skatteforhøjelser, at man faar Forbindelse med navnlig de Erhverv, de rammer, og faar foretaget en Undersøgelse af, hvorvidt de Betæneligheder, jeg har gjort mig til Talsmand for, er berettigede, eller om de maaske er overdrevne, om Loven maaske ikke vil faa saa skadelige Følger som de af mig nævnte.

At der skulde ligge nogen Sabotagehensigt i dette Ønske, forstaar jeg ikke, at en saadan gammel Rotte — var det ikke det, den højtærede Finansminister betegnedes sig selv som —, altsaa ikke gammel af Aar, men gammel i Politik, kan antyde. At en Udsættelse af dette Lovforslags Gennemførelse til efter Jul skulde betyde saa meget, forstaar jeg ikke. Hvis ikke det radikale Parti gennem de Oplysninger, der eventuelt fremkommer, bliver omvendt til det Standpunkt, som Det konservative Folkeparti og vi har, vil Lovforslaget jo alligevel kunne gennemføres. Og hvis det skulde gaa saadan, at vi bliver omvendt, fordi vi maa erkende, at vore Betæneligheder maaske alligevel ikke har den Vægt, vi tillægger dem i Dag, og at Forslaget ikke vil faa de Konsekvenser, vi har ment, kan det jo kun være en Behagelighed for den højtærede Finansminister. Jeg synes derfor ikke, der kan være Tale om noget som helst i Retning af Sabotage.

Jeg synes, at vi her i det høje Ting maa ind paa, at vi, i hvert Fald naar der er Tid til at behandle Lovforslagene i Udvalg og derigennem give dem en sømmelig Behandling, da giver dem en saadan sømmelig Behandling — ellers kan vi lige saa godt afskaffe Tinget og lukke Forretningen med det samme; men det synes jeg nu ikke vi skal, det er jeg ikke Tilhænger af.